

ČESKÁ REPUBLIKA

ROZSUDEK JMÉNEM REPUBLIKY

Nejvyšší správní soud rozhodl v senátě složeném z předsedy senátu JUDr. Jaroslava Vlašína a soudců Mgr. Radovana Havelce a JUDr. Tomáše Rychlého v právní věci žalobkyně: **Axial Personnel Agency, s.r.o.**, se sídlem Hybernská 1009/24, Praha 1, zastoupená JUDr. Petrem Holým, advokátem se sídlem Na Kozačce 1289/7, Praha 2, proti žalovanému: **Ministerstvo práce a sociálních věcí**, se sídlem Na Poříčnickém právu 376/1, Praha 2, o kasační stížnosti žalobkyně proti rozsudku Městského soudu v Praze ze dne 31. 8. 2023, č. j. 17 A 63/2022 - 32,

t a k t o :

- I. Kasační stížnost **se zamítá.**
- II. Žádnému z účastníků **se nepřiznává** náhrada nákladů řízení o kasační stížnosti.

Odůvodnění:

I. Vymezení věci

[1] Ve spojeném sporném řízení vedeném podle § 141 správního řádu o sporu z celkem 17 dohod o zřízení společensky účelného pracovního místa a poskytnutí příspěvku uzavřených mezi žalobkyní jako zaměstnavatelkou a Úřadem práce ČR (dále jen „odpůrce“) podle § 113 a 119 zákona č. 435/2004 Sb., o zaměstnanosti (dále jen „zákon o zaměstnanosti“), se žalobkyně domáhala, aby jí odpůrce uhradil částku ve výši 390 562 Kč s příslušenstvím.

[2] Žalobkyně měla za to, že postupovala v souladu s ujednáními dohod, podle nichž *„[z]aměstnavatel bude Úřadu práce dokládat vynaložené prostředky na mzdu nebo plat ve výkazu ‚Vyúčtování mzdových nákladů – SÚPM vyhrazené‘ za jednotlivé měsíce nejpozději do konce kalendářního měsíce následujícího po uplynutí vykazovaného měsíčního období. Případně-li poslední den kalendářního měsíce na sobotu, neděli nebo svátek, je posledním dnem pro doložení nejbližší příští pracovní den. V případě, že ‚Výkaz vyúčtování mzdových nákladů – SÚPM vyhrazené‘ nebude ve stanovené lhůtě doložen, příspěvek za příslušný měsíc nebude Úřadem práce poskytnut.“*

[3] V projednávané věci se stalo sporným trvání lhůty pro doložení výkazů vyúčtování mzdových nákladů za období leden 2018. Žalobkyně doručila odpůrci tyto výkazy ve dnech 1. 3. a 2. 3. 2018, odpůrce však žalobkyni odmítl požadovaný příspěvek poskytnout, neboť měl za to, že lhůta k doložení výkazů vyúčtování v daném případě uplynula dne 28. 2. 2018.

[4] V řízení před žalovaným žalobkyně namítala, že lhůta k doložení výkazů vyúčtování mzdových nákladů za období leden 2018 měla uplynout až 31. 3. 2018, neboť podle jejího výkladu ujednání dohod se výkazy týkají již vynaložených mzdových prostředků, a vykazovaným obdobím je tak období, v němž byly mzdové prostředky vynaloženy a vyplaceny, a nikoli období, v němž byla vykonána práce.

[5] Žalovaný svým rozhodnutím ze dne 22. 6. 2022, č. j. MPSV 2022/103348 421/3, podle § 141 odst. 7 správního řádu návrh žalobkyně zamítl, neboť odpůrce podle jeho názoru postupoval v souladu s právními předpisy i uzavřenými dohodami jakožto veřejnoprávními smlouvami. Podle jeho názoru byla žalobkyně povinna doručit odpůrci výkazy za období leden 2018 nejpozději do konce měsíce následujícího po uplynutí vykazovaného měsíčního období, tj. 28. 2. 2018. Jelikož výkazy doručila opožděně, příspěvek jí za dané období neposkytl.

[6] Proti tomuto rozhodnutí podala žalobkyně žalobu k Městskému soudu v Praze (dále jen „městský soud“). Setrvala v ní na svém názoru, že předmětné výkazy předložila žalovanému včas, neboť lhůta pro jejich doručení měla uplynout až 31. 3. 2018, jelikož se odvíjí od faktického vynaložení mzdových prostředků.

[7] Městský soud žalobu napadeným rozsudkem zamítl. V jeho odůvodnění uvedl, že vykazovaným obdobím se rozumí měsíc, za něhož žalobkyně svému zaměstnanci zaplatila mzdu, na kterou žádá na základě dohody po odpůrci příspěvek. Je-li uvedeným obdobím leden 2018, pak je žalobkyně povinna doručit odpůrci výkaz nejpozději do konce následujícího kalendářního měsíce, kterým byl únor 2018. Ačkoliv se zaměstnancům obvykle vyplácí mzda zpětně, jde o náklad vynaložený za měsíc, kdy zaměstnanci nárok na mzdu vznikl, tedy za odpracovaný (tj. vykazovaný) měsíc. Městský soud upozornil i na korespondenci mezi žalobkyní a odpůrcem z března a dubna 2018, v níž žalobkyně uvádí, že z její strany došlo k „jednodennímu pozdržení,“ dále že „z celkového počtu 56 Úřadů práce nebylo včas doručeno sedmi Úřadům práce“ a že „v důsledku pozdního data doručení nám uvedené Úřady práce odmítly poskytnout plnění za leden 2018.“ Městský soud uzavřel, že žalobkyně o svém porušení dohod věděla a tímto jej uznala. I proto vyhodnotil interpretaci dohod uvedenou v žalobě jako účelovou.

pokračování

II. Kasační stížnost a vyjádření žalovaného

[8] Žalobkyně (dále jen „stěžovatelka“) napadla rozsudek městského soudu kasační stížností z důvodů uvedených v § 103 odst. 1 písm. a), b) a d) s. ř. s.

[9] Stěžovatelka trvá na své námitce, podle níž doručila dané výkazy odpůrci včas s ohledem na to, že lhůta pro toto doručení měla uplynout až 31. 3. 2018. Podle jejího názoru jsou předmětem vykazování vynaložené mzdové prostředky. Počítání lhůty se tak odvíjí od měsíce, ve kterém byly mzdové prostředky vynaloženy, a její povinnost doručit výkaz tak měla uplynout na konci kalendářního měsíce následujícího po vynaložení mzdových prostředků. Ty byly v projednávané věci za práci odvedenou v lednu 2018 zaplacený až v únoru 2018, daná lhůta proto měla uplynout na konci března 2018. Nadto stěžovatelka městskému soudu vytýká, že se nevypořádal s její argumentací týkající se výkladu dohod a že bez ohledu na jejich znění v napadeném rozsudku fakticky pouze uvedl, že s argumentací stěžovatelky nelze souhlasit.

[10] Žalovaný odkázal na své vyjádření k žalobě a uvedl, že kasační námitky jsou shodné s námitkami, které stěžovatelka vznesla v předchozích řízeních a které svým rozhodnutím vypořádal žalovaný i napadeným rozsudkem městský soud. Žalovaný Nejvyššímu správnímu soudu navrhl, aby kasační stížnost zamítl.

III. Posouzení věci Nejvyšším správním soudem

[11] Nejvyšší správní soud nejprve posoudil zákonné náležitosti kasační stížnosti a konstatoval, že byla podána včas, osobou oprávněnou a proti rozhodnutí, proti němuž je kasační stížnost ve smyslu § 102 s. ř. s. přípustná, a stěžovatelka je v souladu s § 105 odst. 2 s. ř. s. zastoupena advokátem. Poté přezkoumal důvodnost kasační stížnosti v souladu s § 109 odst. 3 a 4 s. ř. s., v mezích jejího rozsahu a uplatněných důvodů.

[12] Kasační stížnost není důvodná.

[13] Nejvyšší správní soud se v rámci vypořádání kasačních námitek nejprve zaměří na namítanou nepřezkoumatelnost napadeného rozsudku. Platí totiž, že v případě existence vad stanovených v § 103 odst. 1 písm. d) s. ř. s. již zpravidla není dán prostor k úvahám o námitkách věcného charakteru a je nezbytné napadený rozsudek bez dalšího zrušit.

[14] Stěžovatelka má za to, že napadený rozsudek je nepřezkoumatelný pro nedostatek důvodů, jelikož v něm městský soud nevypořádal její námitku týkající se výkladu relevantních ujednání předmětných dohod. Zdejší soud s tímto názorem nesouhlasí. Městský soud v odst. 21 až 27 napadeného rozsudku vyložil daná ujednání dohod, přičemž dospěl k závěru, že vykazovaným obdobím je měsíc, za který stěžovatelka svému zaměstnanci zaplatila mzdu, nikoli měsíc, ve kterém mzdu zaměstnanci reálně vyplatila. Napadený rozsudek je přezkoumatelný i z toho důvodu, že stěžovatelka s jeho závěry

v kasační stížnosti věcně polemizuje, což by v případě absentující argumentace soudu bylo pojmově vyloučeno.

[15] K podstatě kasační námitky týkající se běhu dané lhůty je třeba obecně uvést, že stěžovatelka ve značné míře setrvává na svém názoru a pouze sporadicky věcně reaguje na závěry napadeného rozsudku a rozhodnutí žalovaného, které totožné námitce nepřisvědčily. Nejvyšší správní soud v první řadě připomíná, že kvalita žaloby předurčuje kvalitu a obsah rozhodnutí soudu a že „*míra precizace žalobních bodů do značné míry určuje i to, jaké právní ochrany se žalobci u soudu dostane. Čím je žalobní bod – byť i vyhovující, obecnější, tím obecněji k němu může správní soud přistoupit a posuzovat jej. Není naprosto namístě, aby soud za žalobce spekulativně domýšlel další argumenty či vybíral z reality skutečnosti, které žalobu podporují,*“ (srov. rozsudek rozšířeného senátu Nejvyššího správního soudu ze dne 24. 8. 2010, č. j. 4 As 3/2008 - 78, publ. pod č. 2162/2011 Sb. NSS, odst. [32]). Uvedené stejnou měrou platí i pro formulaci kasační stížnosti (srov. např. rozsudek NSS ze dne 27. 11. 2019, č. j. 6 As 137/2019 - 55).

[16] Městský soud v napadeném rozsudku objasnil, že vykazovaným obdobím byl měsíc, v němž byla vykonána práce, za níž stěžovatelka zaplatila zaměstnanci mzdu. Okamžik, kdy došlo k vyplacení mzdy, tak pro běh dané lhůty není rozhodný. Zdejší soud se v tomto směru s právním názorem městského soudu ztotožňuje. Pro úplnost doplňuje, že z hlediska větné stavby předmětných ujednání je povinnost stěžovatelky doručit výkaz odpůrci navázána na lhůtu jednoho měsíce po uplynutí vykazovaného měsíčního období, nikoli po vynaložení mzdových prostředků, tím méně na lhůtu jednoho měsíce od konce toho měsíce, v němž k zaplacení mzdy došlo. Faktické vynaložení prostředků se k povinnosti stěžovatelky vztahuje pouze tím způsobem, že toto vynaložení musí předcházet doložení výkazu. Nijak však neurčuje běh dané lhůty. Jinými slovy, explicitní znění předmětných ujednání neposkytuje oporu pro jejich výklad, který stěžovatelka proponuje, a s jejím názorem proto nelze souhlasit. Nad rámec této námitky stěžovatelka pouze obecně trvá na svých námitkách uplatněných v řízení o žalobě, které však městský soud v napadeném rozsudku dostatečně vypořádal. Nejvyšší správní soud proto rovněž toliko obecně uvádí, že s jeho právním posouzením souhlasí a není mu to v tomto směru co vytknout.

IV. Závěr a náklady řízení

[17] Nejvyšší správní soud z výše uvedených důvodů shledal kasační stížnost nedůvodnou, a proto ji podle § 110 odst. 1, *in fine*, s. ř. s. zamítl.

[18] O nákladech řízení rozhodl podle § 60 odst. 1 s. ř. s. ve spojení s § 120 téhož zákona. Stěžovatelka neměla v řízení úspěch, nemá proto právo na náhradu nákladů řízení. Žalovanému, který byl ve věci úspěšný, žádné náklady nad rámec jeho běžné úřední činnosti nevznikly, kasační soud proto žádnému z účastníků náhradu nákladů řízení nepřiznal.

pokračování

Poučení: Proti tomuto rozsudku **n e j s o u** opravné prostředky přípustné (§ 53 odst. 3 s. ř. s.).

V Brně dne 14. listopadu 2024

JUDr. Jaroslav Vlašín
předseda senátu